

Fra ø til ø på tomten

Vil du stille dig op på en tømmerflåde midt ude på havet? En kollega grinede sarkastisk over min idé om at rejse som en "havets vagabond". Jeg drømte om at sejle på tomten fra ø til ø i det Caribiske hav, uden faste destinationer, uden hjemrejsedato og uden nævneværdig sejlererfaring.

TEKST OG FOTOS: KENNETH SORENTO

”Hello skipper!“. Kaptajnen på den store lækre 60 fods luksusjagt lænede sig ud over rælingen og spejdede mod horisonten. Jeg råbte igen og først da kiggede han overrasket ned og så mig træde vande lige under ham. Amerikaneren, der var iført cap over det rødmossede ansigt vrissede: ”What the hell are you doing there?“. En forbipasserende ”water taxi” sendte en dønning ind over mig og jeg gispede at jeg ledte efter et lift. Skipperen kiggede mistroisk på mig og svarede at han jo ikke kunne vide, om jeg var narkosmugler eller noget andet slemt. Jeg gav ham fuld-stændig ret og svømmede videre til næste skib i bugten.

Det var tredje dag jeg svømmede fra den ene opankrede båd til den anden i Admiralety Bay på den caribiske ø Bequia, for at finde nogen der ville tage mig med ud at sejle. Men det var næsten umuligt for udover den åbenlyse risiko en skipper løber ved at tage en vildt fremmed passager ombord, kunne jeg ikke engang ”sælge” mig selv som habil sømand. Min eneste reelle sejlererfaring var turen over Atlanten som gast på en dansk sejlbåd. Fra en klippe fik jeg øje på et Dannebrog midt i myldret af langturssejlere og så gik det for fulde gardiner ned mod vandet, for det var ved at blive mørkt. En water taxi af den type der havde været ved at sejle mig ned flere gange de sidste tre dage kom forbi bådebroen, men jeg råbte at jeg ikke havde nogen penge. ”Yo! I’ll do you a fucking favour man!” svarede han. Men jeg havde for længst lært, at en fattig sort vestinder sjældent gør en hvid mand en tjeneste uden, at han bagefter beder om betaling for det, og det havde jeg ganske enkelt ikke råd til. Han insisterede dog, så jeg tog chancen, og vestinderen holdt sit løfte. På bedste kamikazestil drønedes vi ud i bugten og lige før kollision med Den Vilde Jagt rettede han kursen skarpt mod bagbord og jeg trillede i vandet! Århusianerne der kort forinden havde troet at de ville blive torpederet af en fortrukken taxisejler stirrede på mig som var det selveste Kong Neptun, der havde inviteret sig selv på aftenkaffe, da jeg uopfordret kravlede op ad lejderen.

I den meget gammeldags udrustede hjemmebyggede 40 fods båd, begav jeg mig næste dag op mod Martinique. Jeg betalte et mindre beløb om dagen inkl. mad. Ved strædet mellem to øer

blev vi mødt af Atlantens dybe og kraftfulde bølger, der var formet helt ovre ved den afrikanske kyst. Den Vilde Jagt hakkede voldsomt i søen, mens luksuslineren nogle sømil fra os lå roligt som en betonklods på et fundament. Efter en solnedgang der var så smuk, at den ville virke kvalmende idyllisk på et postkort, gik jeg til køjs i en kahyt, hvor det vrimlede med nyudklækkede kakkellakker, langturssejlernes største plage.

”Skipperen kiggede mistroisk på mig og svarede at han jo ikke kunne vide, om jeg var narkosmugler eller noget andet slemt.”

Når man efter flere måneder i det engelsktalende Vestindien står i Martinique’s hovedstad, virker det som om man er dumpet ned i Frankrig. Den eneste forskel er at folk er kulsorte. Hvor indbyggerne på engelsksprogede øer typisk foretrækker en løs T-shirt, går kvinderne på Martinique med rank ryg ned ad gaden i stilsikker parisermode og mændene har strammet slipseknuden om kraven på den nystrøgne Calvin Klein skjorte. Den kosmetopole livsstil afspejler sig desværre også i prisniveauet, så jeg blev lynhurtigt enig med mit visakort om, at jeg måtte væk! Men perspektiverne var ikke lovende for de få sejlbåde der ikke var chartebåde var bemanded med fransktalende besætning, og de talte omtrent lige så godt engelsk som jeg talte fransk. Men så sker det jo nogle gange at man er uforskammet heldig. En svensk skipper havde brug for en makker til at afløse ham ved roret under overfarten til St. Lucia, fordi autopiloten var i stykker. Sikke et syn der mødte mig: En vildt lækker 56 fods luksussejler fra Göteborg, som den kun 24 årige Magnus navigerede rundt i med velhavende turister. Mørket sænkede sig da vi begav os ud på det åbne hav og den aftagende måne fremhævede konturerne af den forrevne klippekyst. Det var fedt at være på havet igen.

En smugler og andre eventyrere

Når man befinder sig i Caribien, må man ikke gå glip af karnevallet på Trinidad, men det var lige præcis hvad jeg var tæt på. Festlighederne var i fuld gang, og jeg sad stadig fast på St. Lucia, som jeg efter en måned og en voldsom maveinfektion med efterfølgende indlæggelse,

gerne ville væk fra. De få tilbageværende både, skulle ikke dernel. Modløs gik jeg rundt i marinaen, da en mand råbte: ”They’re back!“. Han pegede på ”Tantara”, en amerikansk racer der skulle til calypsoens ø, men var vendt tilbage for at ordne noget udstyr. Skipperen Peter ville gerne tage mig med kvit og frit. Det viste sig at der var tre andre gaster ombord: Italienske Cristina, franske Nadya og til min store overraskelse landsmanden Leif. Vi havde alle fire valgt at rejse på denne alternative måde, men af forskellige årsager. Cristina, havde mødt manden i sit liv, der ville tage hende med ud på

en livslang jordomsejling, men inden da ville hun sikre sig, at hun kunne lide tilværelsen som langturssejler. Nordjyden Leif skulle til Trinidad for at møde nogle venner og Nadya fortalte at hun skulle købe tekstiler i Venezuela, som hun så senere ville sælge på Martinique. Tydelige prikmærker under armene og en besynderlig adfærd gav os dog en kraftig mistanke om at det var helt andre ”stoffer” hun var ude efter. Hun gik os alle så meget på nerverne, at styrmanden Steve udstedte en ordre om, at hvis Nadya faldt over bord og fægtede fortvivlet med armene, skulle vi endelig huske at vinke høfligt tilbage!

Da vi var fri af Rodney Bay friskede vinden op og fik det strømlinede skrog til at skære sig med heftig fart gennem de frådende bølger. Et helt fantastisk syn! Peters makker, Steve, begyndte at kommandere os rundt på dækket som en anden flådeofficer. Vi tog den hurtigste, men også hårdeste vej til Trinidad, nemlig langs Atlanterhavssiden af ørækken. Bølge efter bølge bragede ind over dækket, og fandt vej ind under mit regnsæt. For at undgå at bommen med storsejlet skulle svinge over i bagbord side og gøre besætningen hovedløs, blev den fastholdt til den ene side med et reb, en såkaldt ”prevenster”. En kraftfuld bølge bankede ind i Tantara, bragte hende ud af kurs, og fik bommen til at rive sig løs fra prevensteren og suse over mod bagbord. Steve der var oppe på dækket mistede heldigvis balancen under krængningen og undgik akkurat halshugning!

Det tager altid noget tid for mig at få søben, men to ugers netop overstået sygdom gjorde det ikke lettere: aftens-

maden begyndte at banke på... Pludselig prydedes dækket af bacontern i ris garneret med tomatpuré. Det fik skipper til at reagere med et ordvalg jeg ikke finder passende at gengive her...

Et gyldent lys havde lagt sig over Trinidads kyst da vi stævnede ind gennem den smalle passage til Chaguaramas. Det blikstille vand reflekterede himlens varme nuancer og stod i kontrast til den kølige stemning, der herskede ombord. Kaptajnens maskot og voodoodukke havde fået stukket en nål op mellem benene, men det havde ikke hjulpet på skippers bestræbelser på at delagtiggøre Cristina i hans køjes usædvanlige komfort. Jeg var revet uklar med ”havenes hersker”, Steve, og vi var alle ved at blive vanvittige af Nadya. Peter ville derfor have os fra borde med det samme, ikke engang en enkelt overnatning ville han være med til! Vi måtte ud og finde os et sted at sove, men det var ikke let for det var sent på aftenen. Nadya fandt et sted at sove med det samme, hun kastede sig over den første sejler hun så i baren, og han var så gavmild, at dele sin køje med hende.

Parringsdans på Trinidad

Musikerne hoppede og sprang samtidig med, at de i et hæsblæsende tempo hamrede de caribiske rytmer ud i trope natten. Jeg var til finalen i konkurrencen for steelbandorkestre og publikum dansede med, heppede og hujede som var de tilskuere til en landskamp. Den helt store nationalpassion er dog ”winning”, og består i at en kvinde bøjer sig fremover samtidig med at den nederste del af ”rygsøjlen” roterer. En herre stiller sig så op lige bag kvinden og bevæger hofterne frem og tilbage i takt. Denne særprægede dans – der får salsa til at ligne gymnastiktimen på en katolsk pigekostskole – blev danset overalt i gaderne. Ofte i sandwichpositur med kvinden agerende skinke eller i den eksotiske ”bunkepulsvariant” hvor 20-30 glade trinidadianere rotterede underlivet for fuld skrue på én lang række. Små snotunger rendte rundt og winede med hinanden, et underholdende syn, når pigen var et hoved højere end sin jævnaldrende partner. Ja selv ældre pensio nistpar havde hofterne i svingninger.

Trinidad & Tobago er med sine godt 1,2 millioner indbyggere en smeltedigel af racer, kulturer og religioner. Næsten

halvdelen af befolkningen er af indisk oprindelse fordi englænderne måtte importere billig arbejdskraft fra Indien da Imperiet forbød slaveriet. En handling der i øvrigt blev foretaget 12 år før Danmark gjorde det samme!

Selvfølgelig er der til tider gnidninger mellem de forskellige racer, men i det store hele lægger befolkningen vægt på, at de alle er trinidadere. Negerne spiser indiske specialiteter, inderne laver kreolsk mad, man gifter sig på tværs af raceskæl og deltager i hinandens religiøse fester. Et af de meget synlige resultater af dette mix er de mange smukke kvinder, hvis sensuelle læber og store smukke øjne fortæller om afrika, mens de forfinede ansigts-træk og det lange kraftfulde sorte hår runder af med asiatisk charme.

En flydende zoo

Efter halvanden måned med trekking i regnskov, hajbøffer og fascinerende mennesker, kunne jeg ikke undgå at føle et sug af eventyrlyst, når jeg kiggede ud på det azurblå caribiske hav. Men som altid var min timing elendig: De fleste sejlere havde trukket ankret op i ugerne efter karneval. Jeg satte mig ved anløbsbroen for gummibåde som "the yachties" brugte til at komme fra deres ankerplads til land og tilbød dem at lave mad ombord, gøre rent, tage nattevagter og betale et mindre beløb for at sejle med. Det var altid en overvindelse at spørge folk om en gasteplads, for ét er at give en fremmed et lift i en bil, noget helt andet er at give ham husly i ens hjem, og det er lige præcis hvad båden er for en langturssejler. Jeg kunne blive en økonomisk belastning for dem, hvis jeg ikke havde penge til en flybillet, når jeg afmønstrede båden. For så ville det juridisk set være skippers ansvar. I Caribien er myndighederne meget strikse: De vil se en billet til gastens hjemland inden de lader personen blive skrevet af skibslisten. Jeg klarede bureaukratiet ved at købe en enkeltbillet fra den pågældende ø til Miami, hvorfra jeg havde en åben returbillet til Kastrup. Når den så havde været vist til en svedig embedsmand gik jeg fluks tilbage og fik refunderet flyturen mod et depositum på ca. 20 US dollar.

Efterhånden havde jeg talt med flere hundrede mennesker, rettet kursen mod baren som alle de andre sejlere, når der var happy hour og sat sedler op alle vegne men uden resultat. Der måtte nye metoder i brug, så jeg gik på "nettet", altså VHF-radionettet. Kl. 8 hver morgen stillede de fleste sejlere ind på kanal 14 for at høre vejrprognosen, annoncere ting til salg, osv. Marinabaren lånte mig deres radio som jeg brugte til at annoncere mit ønske med. En sofistikeret lady med et ordentligt lag make-up, hentede mig senere på dagen i en gummibåd med en kolonorm påhængsmotor. Jeg ventede spændt på at få øje på det jeg forestillede mig måtte være en lækker hvid luksusjagt. "May I present Fayoway", sagde damen stolt og slog ud med armen. En ucharmerende rustbunke af et sort skrog lå og vuggede i dønningerne. Vi gik ombord i noget der mindede om en fusion mellem en ungkarlehybel og en zoologisk have. Der herskede et ufatteligt svineri, og båden stank af dyrepis. Efter at have klappet hundene og kløet kattene bag øret vendte jeg tilfældigvis hovedet op, og så en fuldvoksen øgle lige i øjnene. Skipper hørte til den braldrende type, som vidste alt, kunne alt, turde alt, og i øvrigt ville sælge sin egen mor for en god flaske Grenadaram. Det stod hurtigt klar for mig, at disse mennesker var i pengenød, og at jeg var blevet tildelt den smigrende rolle at udgøre deres økonomiske redningsplanke!

"Båden undveg og susede ned langs bagbordside, så tæt at skipperen kunne kende mig dagen efter da vi mødtes i marinaen. "You must have been praying!" sagde han undskyldende."

Sauna ombord

Der gik en uge og det var svært at blive stædigt ved efter hundredevis af afslag, men det lykkedes til sidst at komme med "Carita", en 44 fods stål-ketch (to-mastet sejlbåd) som var malet i hjemlandet Finlands farver. Soyle og Bjørn havde besluttet at de efter et langt livs slid skulle på eventyr og havde købt en ketch for at sejle den lange vej til Caribien.

Og hvad må der nødvendigvis være ombord på en veludrustet finsk båd? En sauna naturligvis! Vi satte kurs mod tussmørket og vidste, at der på den

anden side gemte sig Robinson Crusoes ø, Tobago. Efter sigende lod Daniel Defoe sig inspirere af øen da han skrev sin klassiker. Vi ankrede op i bugte med navne der fortalte øernes omtumlede historie: Bloody Bay, Admiralty Bay, Man O'War Bay... De knap 2 måneder jeg "cruisede" med Carita op langs frodige vulkanøer spredt over et azurblåt hav skete der ikke andet end at vi bare nød livet. Vi snorklede, gik på opdagelse, og spejdede efter det grønne glimt der efter sigende opstår i Vestindien lige efter solnedgang. Vi så det aldrig, selvom begivenheden altid blev imødekommet med rigelige mængder rom punch.

Da jeg en morgen skulle tage en dukkert, sad min fod fast i en klampe. I to uger hoppede jeg rundt med iturevet svang uden at vide det, men måtte til sidst flyve til Puerto Rico, for at få foden i gips. Her fik jeg lov til at bo på en båd, der tilhørte danske Hans, der udvandrede lige før krigen. Han talte et pænt gammeldags dansk, men kunne sagtens finde på at råbe "din skidespræller" efter en bilist som dristede sig til at dytte af ham og tilføje: "Du kan få min hule røv at trutte il".

Dansk Vestindien havde jeg altid godt ville opleve, men på Puerto Rico var der næsten ingen langturssejlere så jeg måtte prøve industrihavnen. På rederierne kiggede de på mig med en blanding af vantro og foragt og belærte mig med at den tid, hvor man tog "havets vagabonder" med ombord på coastere, var uigenkaldeligt forbi. Jeg gik derfor over til en anden strategi: At spørge kaptajnen direkte... og det virkede. Captain Bachus ville gerne tage mig med ombord på "Lady Romney", men på én betingelse: Jeg måtte ikke betale! "I like to help people", sagde den kulsorte mand med et stort smil. Det var lige før jeg måtte knibe mig selv i armen. Kunne man forestille sig en dansk coasterkaptajn sige det samme til en sort turist fra Vest Indien? En flaske rom og nogle cigaretter havde jeg dog alligevel med ombord til besætningen, men det viste sig at ingen af disse store barske søfolk hverken røg eller drak!

Charlotte Amalie var en gang Danmarks næststørste by. Jeg oplevede stedet som et ucharmerende "Tax Free Paradise" for de tusinder af amerikanske krydstogtsturister, der blev pumpet i land,

hver dag. Danskere kan nok let forfalde til nostalgi, når gadenavnene er skrevet på modersmålet, men faktum er at slavehandelen er et af de modbydeligste skamletter på vores nyere historie. Danmark var den 7. største slavenation. Hundredetusinder af negre måtte lade livet i et foretagende, der i sin storhedstid havde en økonomisk betydning for landet, der kan sammenlignes med den effekt, olien har haft på Norges velstand. Danmarks officielle slavepolitik var ufattelig barbarisk. Amputation, knusning af lemmer, levende afbrænding og piskning til døde var blot nogle af de straffe der praktiseredes. Desværre er det en udbredt misforståelse at Danmark var den første nation i Europa, der ophævede slaveriet. Det er en historisk kendsgerning at England forbød slaveriet 15 år før os, og det ville have taget yderligere 12 år, hvis ikke Peter Von Scholten havde trodsset Christian d. Ottende.

Orkan på vej

Orkansæsonen var officielt startet, så jeg bestemte mig for at finde et lift mod Sydamerika på St. Martin, hvor øens

lagune i juli måned var sidste stop før kursen blev sat stik syd. Men der var næsten ingen både, for langturssejlerne havde ikke glemt orkanen, Louise, fra året før (1995) hvor over 1000 både sank i det der nu blev kaldt "dødslagunen" fordi flere hundrede blev dræbt. Mine forventninger var derfor ikke store, da jeg søgte gasteplads over VHF-radioen, men to amerikanske skippere svarede dog på min "annonce".

Den hjemmebyggede 44 fods "Madrigal" var David og Joyans stolthed, og alt hvad de ejede. De ville have en ekstra nattevagt så de kunne komme hurtigt ned til Venezuela, der lå udenfor orkanzonen. Skibskatten, Bill, borede kløerne godt ned i madrassen da vi kom ud i det hidtil hårdeste vejr jeg havde oplevet i Caribien. St. Kitts kystlinie blev langsomt tydeligere og jeg tænkte på, at det måtte have set ligesådan ud for en rorsmand på et europæisk krigsskib 500 år tidligere. Bedst som jeg sad i mine dagdrømme, blev jeg sendt under dæk for at skrive i logbogen, men i det samme blev vi ramt af en bølge, der sendte mig lige over i kabyssen, med

halebenet først. Jeg var fuldstændig lammet af smerte, og kunne ikke hjælpe med at samle alt det op der var faldet på dørken. Det var dråben, som fik Joyan til at insistere på, at vi ankrede op i læ af St. Kitts.

Da vi spiste morgenmad fik vi en foruro-ligende melding over radioen. En orkan, kaldet Bertha, ville ramme nabøøen Nevis indenfor 48 timer. Man skal i reglen søge sydpå for orkaner går mod nord, men vi kunne ikke nå ned til et "hurricane hole" (lavvandsområde med relativ læ) på Guadeloupe. Der var ikke andet valg, end at søge tilbage til "døds-lagunen". Bertha ville passere øen i passende sikkerhedsafstand, men da vi næste dag nåede frem, havde orkanen ændret kurs direkte mod St. Martin. Det for sent at vende om!

En kamp for livet

Broen ind til lagunen åbnede og panikken brød løs. Et halvt hundrede skibe maste sig frem for at få en sikker ankerplads. Ved tretiden den følgende morgen var vinden så kraftig at David satte motoren i gang for at aflaste de

to ankre i stævnen. Vi fik øje på en hvid toplanterne små 10 meter forude, kort efter kom den grønne styrbordslanterne til syne. Joyan der ellers tog situationen med knusende ro, blev pludselig panikslagen og jeg forstod hvorfor da jeg igen kiggede forud. Nu kunne man også se den røde lanterne: Skibet havde kurs direkte mod os! Det virkede fuldstændig uvirkeligt, silhuetten af et skrog bragede ud af ”ærtesuppen”, men lignede mest af alt et modelskib i en B-film. I fiktionen varer den slags situationer en evighed, men her gik det så rasende stærkt, at vi var fuldstændig handlingslammede. Og hvad kunne vi gøre andet end springe over bord ved en kollision? Båden undveg og susede ned langs bagbord side, så tæt at skipperen kunne kende mig dagen efter da vi mødtes i marinaen. ”You must have been praying!” sagde han undskyldende.

Vindstyrken faldt langsomt indtil det blev vindstille. Vi befandt os i yderkanten af orkanens øje i tre kvarter og kunne tælle over 30 både, der var forlist langs lagunebredden.

Iturevet ankertov

Vinden vendte atter tilbage, men denne gang fra nordøst, hvilket betød at vi fik

et større antal skibe foran os, og det var meget uheldigt. Pga. det hurtige skift i vindretningen var der nemlig flere ankre, som ikke nåede at bide sig fast, og den ene efter den anden båd rev sig løs.

David råbte pludselig til mig, at det så ud som om vi drev. Jeg kravlede i strid modvind op i stævnen imens regndråber hamrede mod min krop så det føltes som sten. Bagbords ankertov var revet over og styrbords anker kunne tydeligvis ikke holde stand. Nu var det heldigt at amerikanere forlænger ankerkæden med tovværk, så jeg kunne på skippers ordre begynde at kappe tovet. Men det var alt andet end let, da jeg kun var udstyret med en beskeden lomme-kniv. Joyan overtog roret, og David kom mig til hjælp. Det lykkedes efter megen besvær. Vi kiggede tilbage og frygtede at vi allerede havde revet ankrene op til båden bag os. I det samme bankede Joyan rorpinden voldsomt mod styrbord. Et par meter foran os bragede en løsrevet skude forbi, og ville have dræbt os begge, hvis det ikke var for skipperkonens reaktionsevne!

Nu var det vores tur til at zigzagge ned mellem alle de andre både med en hæsblæsende fart. Bølgerne voksede i

takt med, at vi fjernede os fra bakke-skrænten, vi havde ligget i nogenlunde læ af. Det lykkedes at finde en anker-plads og heldigvis havde vi (på min foranledning i øvrigt) to reserveankre klar på dæk. Himmelen og havet gik nærmest i ét da David skulle kaste ankret i styrbord side. Vi opdagede i tide at rebet havde viklet sig om hans fod og at min livline sad fast i bagbords reserveanker. Nogle uudholdeligt lange sekunder gik. Kunne vore sidste ankre holde? David prøvede at smile opmuntrende, men kunne ikke skjule sin angst. Endelig kunne vi konstatere at ankrene havde bidt sig fast.

14 timer raserede Bertha på St. Martin i 1996. Hun havde været langt voldsommere end ventet med en vindstyrke på over 100 mph. Fra ankerpladsen kunne vi se over 50 skibe der enten var skyllet på land, eller lå med masten over vandet. ”Havde vi ikke været en ekstra mand ombord, var vi forlist”, sagde skipper og klappede mig på skulderen.

David og Joyan ville blive et par dage for at reparere skaderne. Jeg påmønstrede amerikanske ”Agressive” og satte kurs mod Sydamerika efter syv måneder på tomlen i Caribien.

Henrik Døcker har rundet 100 lande!

AF EWA BYLINSKA

Hvordan kunne det lade sig gøre for én, som i forvejen har travlt med alverdens gøremål på globalt plan? Hvordan har han, med sin store livsappetit, haft tid til at præstere dette?

For Henrik, ligesom for den romerske filosof Seneca, gælder: ”Intet menneskeligt er mig fremmed”.

Denne alvidende, mangeårige journalist fra Ritzaus Bureau har samtidig været tæt knyttet til Institut for Menneskerettigheder. Han har kæmpet for flygtninges vilkår i Dansk Flygtningehjælp. Han har aktivt virket i Den Danske Helsinki Komité For Menneskerettigheder og har været involveret i andre internationale organisationer.

Han er både forfatter og nu og da også boganmelder.... Overalt har han dyrket EU-problematikken, som altid har været hans hjertebarn.

Tonerne af hans yndlingsmusik, barokmusik, har desuden:

- givet ham inspiration til at føre dybe filosofiske diskussioner,
- udviklet en evne til at stille spørgsmål, som kun han kan svare på, og
- udrustet ham med kræfter og energi til at virke i mindst 15 forskellige foreninger.

I De Berejstes Klub har han næsten fra første stund været inspirerende og aktiv i formidling af viden om den store verden. Han har underholdt os

med lange foredrag. Han har forsynet ”Globen” med utallige fine artikler på det rene sprog.

I hans beretninger handler det ikke så meget om de ”banale landskaber” og selvfølgeligheder. Til gengæld har han givet os dybe, indgående analyser af landets politiske arena og har skænket os indblik i et miljø fra de bonede gulve. Med god gammeldags journalistisk samvittighed har han foretaget korrektur i Globens værker ved at fjerne alle ”ny-danske” fænomener og slang, som er ”faux-pas” og ”fi donc”.

For at løse Kosovos status stræber han konsekvent efter at opnå den perfekte definition for et territorium og et land.

Uanset hans geografiske erobringer over hele kloden, glemmer han ikke at pleje det hjemlige netværk. I al slags vejr kan man opleve ham cyklende gennem byen på vej til en fernisering, et selskab eller en koncert. Nærværende, men med tankerne allerede på vej

- til de næste 100 nye lande, som skal besøges,
- til de næste 100 nye foreninger, der skal knyttes til,
- til de næste 100 bøger, der skal anmeldes,
- til de næste 100 barokkoncerter, der skal nydes

og de næste 100 ubesvarede spørgsmål, der skal stilles.

Port Antonio havnen set fra Bonnie View

Skolebørn - Et smil fra Jamaica

Lidt ude i havnen ligger Errol Flynns eventyrø Navy Island, hvor filmstjernen holdt fri mellem palmerne fjernt fra Hollywoods tumult. Anekdoterne om hans store fester og casinogambling lever stadig. I dag er øen nærmest forladt, enken bor lidt længere oppe i "The Palace".

Den schweiziske industribaron Heinrich Thyssen forærede nabøen Pellow Island til sin brud. Ian Fleming tilbragte flere

vintre her og skrev nogle af 007-historierne. Byen er stadig smuk. I centrum er der nogle af de gamle kolonibygninger, og den har et interessant og malerisk marked. Men man sidder tilbage med et blandet indtryk af en svunden tid og iøjnefaldende forfald.

Regeringen har, med hjælp fra udenlandske investeringer, forsøgt at rette op på dette ved at anlægge en meget flot marina. Den ligner en drøm og er

beregnet for velhavende yachtsejlere, der cruiser rundt i Caribien, hvorfor der er eksklusiv adgang.

Marinaen er bygget af danske Pihl og Søn. I komplekset er der en meget smuk palmekranset sandstrand, og her kan man fra restaurantens terrasse nyde udsigten, mens man forsøder tilværelsen med en udsøgt grillet hummer og et glas kold hvidvin.

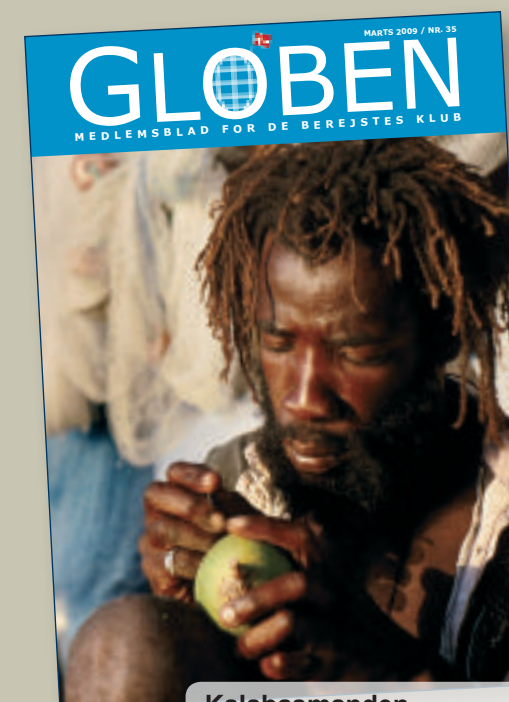

"Billedet på forsiden af dette blad er udvalgt blandt de indsendte billeder fra Caribien - et hjørne af paradiset. Det har været et svært valg blandt mange rigtig gode billeder. Her på siden kan du se nogle af de kandidater, der var med i opløbet."

FORSIDEEKANDIDATER

Kvinde fra Antigua
Foto: Jakob Øster

Kalabasmanden
Foto: Kenneth Sorento

Gademusikanter
Foto: Lene Dangaard

Sand og turkisblåt hav Nevis Island
Foto: Claus Quist Jensen